

Arrest

nr. 156 645 van 18 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2015 met refertenummer 56450.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Pul-i Alam, hoofdstad van de provincie Logar. U bent een Pashtoun van etnische origine. U liep twaalf jaar school.

Uw vader was een handelaar in bouwmaterialen. Hij werd zes of zeven jaar geleden gedood tijdens een overval door onbekende gemaskerde mannen. Zelf geraakte u toen gewond. Na de dood van uw vader

nam u de zaak over. U kocht bouwmaterialen in Kabul en Jalalabad en verkocht deze opnieuw. U had een chauffeur in dienst die de transporten met de vrachtwagen deed.

In jauza 1392 (komt overeen met mei/juni 2013) waren u en uw chauffeur samen op weg naar Kabul toen de vrachtwagen aan een controlepost werd uitgekamd. Politie en veiligheidsdiensten vonden twee zakken met explosieven. U en uw chauffeur werden ogenblikkelijk gearresteerd en naar het provinciegebouw in Pul-i Alam overgebracht. U werd er opgesloten in een cel. Geregeld werd u geslagen en mishandeld. U werd ondervraagd en moest verklaren hoe de explosieven in uw vrachtwagen terecht waren gekomen. Tot op heden heeft u geen idee wie hiervoor verantwoordelijk zou kunnen zijn. U sprak na een tiental dagen de persoon aan die u eten kwam brengen. Deze man bleek bereid u te helpen, zij het tegen een fikse betaling. U gaf hem een brief die hij aan uw moeder moest bezorgen. In de brief gaf u uw moeder de opdracht deze persoon te betalen voor uw vrijlating. Nadat uw moeder de man de gevraagde 4.500 USD betaald had, liet hij u vrij. Omdat u bevreesd was voor een nieuwe arrestatie door de Afghaanse autoriteiten werd uw vertrek uit het land geregeld.

Via Tadzjikistan en Turkije reisde u naar Griekenland. U zat er ongeveer zeventien maanden opgesloten in verschillende centra. Vervolgens bent u via Italië en Frankrijk naar België gekomen. Op 4 mei 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u verdere problemen met de autoriteiten vreest. Na uw vertrek zouden zij uw winkel, magazijn, vrachtwagen en ouderlijk huis in beslag hebben genomen. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara), enkele brieven van leveranciers, uw handelslicentie, vijf foto's waarop u te zien bent, een enveloppe waarmee een vriend deze stukken naar u stuurde en een medisch attest dat u in België verkreeg.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het niet geloofwaardig maakt dat u problemen kreeg met de autoriteiten en heden nog steeds politie en veiligheidsdiensten zou moeten vrezen. Immers, op tal van punten is uw relaas vaag en bijzonder summier gebleken, wat de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate ondermijnt.

U verklaart dat u op weg was naar Kabul toen uw vrachtwagen door politie en veiligheidsdiensten werd gecontroleerd. U beweert dat men vervolgens explosieven in uw voertuig aantrof. U blijft hierover evenwel zeer vaag. Gevraagd naar meer duidelijkheid, heeft u het over "een bom en zo" (CGVS, p.9). U stelt dat men zei dat er "explosieven in een grote zak" zaten (CGVS, p.9) en even later heeft u het zelfs over "twee grote zakken" met explosieven (CGVS, p.10). Over welke hoeveelheid explosieven het zou gaan, kan u allerminst verduidelijken (CGVS, p.10). Verder is het u niet bekend waar in de vrachtwagen deze explosieven verstopt werden (CGVS, p.10,11), laat staan dat u enig idee heeft wie de lading in uw vrachtwagen zou hebben verstopt. U stelt niet te weten of uw chauffeur hiervoor verantwoordelijk moet worden gehouden (CGVS, p.10). U verklaart slechts: "Dat weet ik niet. De chauffeur of anderen, de taliban, onbekenden. Ik heb geen idee" (CGVS, p.10).

U verklaart voorts dat uw chauffeur net als u werd gearresteerd en naar de cel werd overgebracht. Desondanks kan u niet zeggen wat er verder van de man geworden is. U zegt dat u sindsdien geen nieuws over hem vernomen heeft (CGVS, p.9), dat u zijn familie niet meer belde om meer informatie over de man te verkrijgen (CGVS, p.9) en dat ook uw familie in Pul-i Alam verder niets over deze persoon hoorde (CGVS, p.10). Het is zeer merkwaardig dat u of uw familie niet zouden weten wat er verder met deze persoon zou zijn gebeurd, te meer hij al twee of drie jaar bij u dienst was, hij eveneens uit Pul-i Alam afkomstig is (CGVS, p.10), hij volgens u mogelijks inderdaad meer wist over de explosieven (CGVS, p.12) en het onderhand al enkele jaren geleden is dat u en de chauffeur zouden zijn gearresteerd (CGVS, p.9). De vaststelling dat u niets weet over het verder wedervaren van uw voormalige werknemer, volgens u mogelijks iemand die zich inliet met terroristische activiteiten, ondergraaft uw geloofwaardigheid.

U stelt verder te weten dat de explosieven in Kabul tot ontploffing zouden worden gebracht (CGVS, p.10). Tegen wie of wat deze aanslag gericht zou zijn geweest, is u niet bekend (CGVS, p.11). Evenmin heeft u een idee hoe deze explosieven tot ontploffing dienden te worden gebracht. U stelt dat "hij" misschien een afstandsbediening had om het zaakje tot ontploffing te brengen maar heeft geen idee wie die "hij" zou kunnen zijn (CGVS, p.10).

U beweert verder dat u naar een cel in het provinciehuis zou zijn overgebracht, alwaar men u meermaals (om de twee dagen) en langdurig (één, twee of drie uur) zou hebben ondervraagd. Als u gevraagd wordt welke vragen men u over de gevonden explosieven stelde, verklaart u telkens dat u

moest zeggen wie deze in uw vrachtwagen verstopte (CGVS, p.11). Nogmaals gevraagd welke vragen u over die explosieven diende te beantwoorden, antwoordt u dat zij u "van alles" vroegen en gevraagd naar meer verduidelijking bij "van alles", antwoordt u louter: "wie en waarom" (CGVS, p.12). Dergelijke vage verklaringen over de ondervragingen die u zou hebben ondergaan zijn opmerkelijk. Indien u werkelijk dermate lange ondervragingen zou hebben moeten doorstaan, kan worden verwacht dat u hierover enigszins gedetailleerd zou kunnen verhalen. Dat u zich in bijzonder vage en algemene termen moet uitlaten, roept verdere vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat men u nooit zou hebben geconfronteerd met de verklaringen van uw chauffeur (CGVS, p.12). Eveneens merkwaardig is dat men u als een terreurverdachte zou beschouwen maar dat men behalve uw ondervraging blijkbaar geen andere onderzoeksdaden stelde. Zo zou men bijvoorbeeld geen huiszoeking in uw ouderlijk huis hebben gehouden. U verklaart dat uw moeder pas op de hoogte werd gebracht van uw wedervaren nadat zij tien of twaalf dagen na uw arrestatie het bezoek kreeg van de cipier die u liet ontsnappen. Wat betreft deze persoon, wiens naam u overigens niet kent (CGVS, p.12), kan nog worden opgemerkt dat het wel zeer toevallig is dat de eerste de beste persoon die u in uw detentieplaats zou hebben aangesproken zich bereid verklaarde om u, weliswaar tegen een vergoeding, te laten ontsnappen (CGVS, p.12,13). Verwacht mag worden dat het laten lopen van een terreurverdachte, ook voor de cipier in kwestie, ernstige gevolgen kan hebben.

Voorts lijkt u nauwelijks op de hoogte van wat er na uw vertrek uit Afghanistan, ondertussen al twee jaar geleden, nog zou zijn gebeurd. U verklaart dat uw goederen kort na uw vertrek in beslag werden genomen maar u heeft geen weet van verdere acties die de Afghaanse autoriteiten zouden hebben ondernomen (CGVS, p.13). Nu eens stelt u dat er voor de rest niets meer gebeurde (CGVS, p.13), dan weer verklaart u dat uw moeder via de telefoon niets vertelde over het feit of de autoriteiten al dan niet naar u op zoek zouden zijn (CGVS, p.19). Als u gevraagd wordt of u daar tijdens uw telefoongesprekken niet naar informeert, antwoordt u: "Neen, ze weet het toch niet, ze is een vrouw" (CGVS, p.19), wat geen ernstige argumentatie is: ook een vrouw weet of haar zoon door de politie en de veiligheidsdiensten gezocht wordt. Uw klaarblijkelijke desinteresse in het verder verloop van het onderzoek tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Tot slot kan nog worden gewezen op een inconsistentie in uw verklaringen. Gevraagd wat uw familie ondernam nadat u en uw chauffeur verdwenen, antwoordt u eerst dat zij niets deden omdat zij meenden dat u gedurende enkele dagen ergens naartoe was gegaan (CGVS, p.13). Als u vervolgens nogmaals gevraagd wordt of uw familie zich geen zorgen maakte toen u niet meer kwam opdagen, verklaart u plots dat zij twee of drie dagen na uw verdwijning toch naar de politie stapten en dat de politie toen beloofde naar u op zoek te zullen gaan (CGVS, p.13). Ook dergelijke tegenstrijdigheid bevestigt dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u het hele verhaal van de arrestatie en daaropvolgende detentie niet geloofwaardig heeft gemaakt. Dat u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging moet vrezen, maakt u geenszins aannemelijk. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6

augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die zowel het Pashtou als het Dari machtig is. U volgde gedurende twaalf jaar onderwijs (CGVS, p.6), wat naar Afghaanse maatstaven bovengemiddeld is. U verklaart dat u sedert geruime tijd zaakvoerder was van een bedrijf in bouwmaterialen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw ondernemerschap succesvol was. U legt facturen van enkele leveranciers neer waaruit blijkt dat u in grote hoeveelheden aankocht. De genoemde bedragen variëren van 45.000 tot 90.000 USD. In het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou uw nettowinst tussen de 20.000 en de 25.000 USD hebben bedraagd. Ook dit zijn, naar Afghaanse normen, zeer aanzienlijke bedragen. U stelde de eigenaar te zijn van een winkel met aanhorend "erg groot magazijn" (CGVS, p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat u een winstgevende onderneming had en dat uw financiële draagkracht wellicht aanzienlijk is. Dat uw bezittingen, waaronder ook uw vrachtwagen en ouderlijk huis, door de autoriteiten in beslag zouden zijn genomen, is gezien het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas niet geloofwaardig. Verder kan worden opgemerkt dat u enigszins vertrouwd bent met Kabul, dat op één tot anderhalf uur rijafstand van Pul-i Alam gelegen is (CGVS, p.16). U zou geregeld in Kabul geweest zijn om er bouwmaterialen aan te kopen en uw belangrijkste handelscontacten zouden er hun adres hebben (CGVS, p.5, 6, 8, 15). Verwacht mag worden dat u, met uw jarenlange ervaring in de sector en met de financiële middelen die u ter beschikking staan, in Kabul eveneens een handelszaak zou kunnen oprichten. Verder kan niet zomaar worden aangenomen dat u niet over een familiaal netwerk in de stad Kabul kan beschikken. Immers, dat u behalve uw moeder en één oom aan moeders zijde geen familie zou hebben, is weinig aannemelijk. Doorgaans zijn Afghaanse families groter. Bovendien kan worden verondersteld dat mensen van uw qaum zich doorheen de jaren in Kabul, de hoofdstad op nabij afstand van Pul-i Alam zijn komen vestigen. Mogelijks kan u minstens tijdelijk worden opgevangen door vrienden of mensen van uw qaum die in Kabul aanwezig zijn.

Als u gevraagd wordt waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, verwijst u naar de algemene situatie die u onveilig acht, zonder dat u dit verder verduidelijkt (CGVS, p.17). U stelt voorts dat u ook niet in Kabul kan verblijven omdat u eerder altijd in Logar woonde en werkte (CGVS, p.19). Gezien uw hierboven aangehaalde capaciteiten en middelen, kan dit niet als een ernstig beletsel voor een eventuele vestiging in Kabul worden beschouwd.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Uw taskara, uw handelslicentie, de facturen van uw leveranciers en de foto's zijn stukken die uw identiteit en handelsactiviteiten kunnen staven maar die geen verband houden met de door u ingeroepen problemen met de Afghaanse autoriteiten. Bijgevolg kunnen deze stukken de geloofwaardigheid van deze problemen niet herstellen. Het medisch attest moet aantonen dat u in 2009 het slachtoffer van een overval werd en daar littekens aan overhield. De arts doet geen uitspraak over de precieze oorzaak van deze verwondingen maar verwijst enkel naar uw verklaringen ("selon les dires de la personne"). Bovendien houdt deze beweerde overval geen verband met de asielmotieven die u inroept, met name uw beweerde problemen met de Afghaanse autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 47/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 48/5, § 3 juncto het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en voert aan dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer met zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn psychologische stoornissen. Hij wijst erop dat hij zestien maanden opgesloten zat in een gesloten centrum in Griekenland en volgens hem moet men geen psycholoog of psychiater zijn om te beseffen dat een dergelijke opsluiting een enorm trauma met zich meebrengt. Het feit dat zijn verklaringen op een aantal punten vaag en summier waren, wijdt hij aan zijn mentale toestand. Tevens voert hij aan dat enorm is getraumatiseerd door de dood van zijn vader en door het feit dat hij op zijn hoofd werd geslagen met een Kalasjnikov.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 47/7 van de vreemdelingenwet.

Onder verwijzing naar een internetartikel stelt verzoeker dat hij een bemiddelde persoon is die in het verleden reeds slachtoffer was van een diefstal met geweld en dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst vreest om het slachtoffer te worden van ontvoering omdat hij een bemiddelde persoon is.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat hij "voortvluchtig" is en dat verweerder ten onrechte verwacht dat hij of zijn familie moet weten wat er met de chauffeur is gebeurd. Zijn moeder is een alleenstaande vrouw en woont niet meer in de echtelijke woning. Verder vraagt hij zich af hoe hij kan weten tegen wie de aanslag zou zijn gericht geweest en hoe de explosieven tot ontploffing dienen te worden gebracht. Het stond niet op de explosieven geschreven en hij is geen medewerker van DOVO. Verweerder kijkt volgens hem met een westerse bril naar de situatie. De ondervragingstechnieken en -methoden zijn in Afghanistan anders dan in België. *"In Afghanistan is een ding belangrijk, nl. wie en waarom heeft het gedaan."* Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het merkwaardig is dat verzoeker niet werd geconfronteerd met de verklaringen van zijn chauffeur, voert verzoeker aan dat hij enkele dagen in detentie verbleef en dat men een confrontatie mag verwachten indien hij voor een langere periode in detentie zat.

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet juncto het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij niet zo bekend is met Kabul als verweerder beweert. Hij verwijst naar zijn gehoorverslag. Hij meent dat het voorgestelde intern vestigingsalternatief geen duurzaam karakter heeft en dat er geen twijfel is dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is geworden door de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 2014. Hij verwijst naar een aantal internetartikelen. Hij wijst tevens op de bezorgdheid van de Afghaanse president over de opmars van Daesh, alsook op een rapport van EASO. Tevens verwijst hij naar internetartikelen over nieuwe aanslagen in Kabul waarbij veel burgers zijn omgekomen. Tot slot verwijst hij naar een uitspraak van de Afghaanse minister van Migratie over

terugkeerders naar Kabul, waar die stelde om Afghanen die uit de provincies afkomstig zijn waar er sprake is van willekeurig geweld, niet naar Afghanistan terug te sturen.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 28 oktober 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Afghanistan - Veiligheidssituatie Kabul*" van 12 oktober 2015 en de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Verzoekers algemene bewering dat hij getraumatiseerd is, kan de concrete motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar een internetartikel en aanvoert dat hij vreest ontvoerd te worden omdat hij een bemiddeld persoon is, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiervoor niet voldoende is. Daarenboven maakte verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het CGVS melding van deze vrees. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het voor het eerst inroepen van deze vrees in onderhavig verzoekschrift, is dan ook laattijdig, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waar hij stelt dat verweerder ten onrechte verwacht dat hij of zijn familie moeten weten wat er met de chauffeur gebeurde, dat er niet op de explosieven geschreven stond tegen wie de aanslag gericht is of hoe de explosieven tot ontploffing moeten worden gebracht, dat hij geen medewerker is van DOVO, dat de ondervragingstechnieken en -methoden in Afghanistan anders zijn dan in België en dat hij pas met de verklaringen van zijn chauffeur zou geconfronteerd zijn geweest wanneer hij een langere periode in detentie zou hebben gezeten. Het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen, is geen dienstig verweer.

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 47/7 van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat de vreemdelingenwet geen artikel 47/7 bevat. In zoverre verzoeker zich beroept op de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient vastgesteld dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, verzoeker niet aantoont dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van januari 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “Afghanistan - Veiligheidssituatie Kabul” van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul” van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 8)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van

de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies onvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan - Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie en is dan ook niet van aard aan te tonen dat verweerders informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die zowel het Pashtou als het Dari machtig is. U volgde gedurende twaalf jaar onderwijs (CGVS, p.6), wat naar Afghaanse maatstaven bovengemiddeld is. U verklaart dat u sedert geruime tijd zaakvoerder was van een bedrijf in bouwmaterialen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw ondernemerschap succesvol was. U legt facturen van enkele leveranciers neer waaruit blijkt dat u in grote hoeveelheden aankocht. De genoemde bedragen variëren van 45.000 tot 90.000 USD. In het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou uw nettowinst tussen de 20.000 en de 25.000 USD hebben bedraagd. Ook dit zijn, naar Afghaanse normen, zeer aanzienlijke bedragen. U stelde de eigenaar te zijn van een winkel met aanhorend "erg groot magazijn" (CGVS, p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat u een winstgevende onderneming had en dat uw financiële draagkracht wellicht aanzienlijk is. Dat uw bezittingen, waaronder ook uw vrachtwagen en ouderlijk huis,

door de autoriteiten in beslag zouden zijn genomen, is gezien het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas niet geloofwaardig. Verder kan worden opgemerkt dat u enigszins vertrouwd bent met Kabul, dat op één tot anderhalf uur rijafstand van Pul-i Alam gelegen is (CGVS, p.16). U zou geregeld in Kabul geweest zijn om er bouwmaterialen aan te kopen en uw belangrijkste handelscontacten zouden er hun adres hebben (CGVS, p.5, 6, 8, 15). Verwacht mag worden dat u, met uw jarenlange ervaring in de sector en met de financiële middelen die u ter beschikking staan, in Kabul eveneens een handelszaak zou kunnen oprichten. Verder kan niet zomaar worden aangenomen dat u niet over een familiaal netwerk in de stad Kabul kan beschikken. Immers, dat u behalve uw moeder en één oom aan moeders zijde geen familie zou hebben, is weinig aannemelijk. Doorgaans zijn Afghaanse families groter. Bovendien kan worden verondersteld dat mensen van uw qaum zich doorheen de jaren in Kabul, de hoofdstad op nabij afstand van Pul-i Alam zijn komen vestigen. Mogelijks kan u minstens tijdelijk worden opgevangen door vrienden of mensen van uw qaum die in Kabul aanwezig zijn.

Als u gevraagd wordt waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, verwijst u naar de algemene situatie die u onveilig acht, zonder dat u dit verder verduidelijkt (CGVS, p.17). U stelt voorts dat u ook niet in Kabul kan verblijven omdat u eerder altijd in Logar woonde en werkte (CGVS, p.19). Gezien uw hierboven aangehaalde capaciteiten en middelen, kan dit niet als een ernstig beletsel voor een eventuele vestiging in Kabul worden beschouwd.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.” In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motivering, die als vaststaand wordt beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER